

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Lucianus <Samosatensis>

Basileæ, [1619]

De domo

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1433](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1433)

R Mandragoræ] De Mandragora multa annotauimus in Timæ, & Demosthenis encomio. S Multos legibus esse & oculos.] Idem refertur de Mercede seruiuentibus, ubi plura annotauimus. Per exploratores enim obseruentibus, ubi plura dicat faciat ve. Vide etiam Erasmus nostrum in Declamatione, qua Lucianica respondet. T Si Bassus.] Amplificatio ab exemplo. V Leonina pelle.] Mos tegendi se pellibus, anti quis fuit, vnde dicitur Hercules, caprina lous. Verum vs leonina Herculem non facit, ita nec cuculla monachum. X Sed fieri.] Obiurgatio seria. Y Non facile cessat canis.] Proverbium de mala consuetudine, à qua quis deinde non facile auelli potest. Magna enim vis est assuetudinis in primis annis, nec facile quis contra eam agere solet, aut potest. Z Doctus es, sapiens es.] Ironia, & Ego verò perquam.] Interrogatio distributa. ß Aut spreus.] Alia obiurgatio ab inuiti y Quòd si omnino.] Epitropeironica. A Non sum nescius.] Epilogus iuxta adagionem, Aethiopem lauare conor. Qui quid enim nauium est, id haud facile mutatur. Circa autem Nilii & Oceani oram Aethiopes habitant, quos Solis vicinia vsque ad nigri coloris speciem ita exurit, vt nulla abluantur aqua, neque vllaratione candescant. Extat de hac re Lucianus epigramma. e An verò.] Obiurgatio à spe inuiti insitiae. z Et tu alij quidem.] Claudit suo more, [celebri & scio dicto, sicut ferè omnes sermonum suorum particulas solent. Canis enim in præsepi suis stabulis cubans, in eos dicitur, qui nec ipsi fruuntur re quæpiam, neque veli quos sinunt vsi. Vtitur eadem in Timone, ubi plura annotauimus. Ad similem insaniam pertinent illi versus Horatii in 2. Sermonum:

Si quis emat cytharas, emptas cõportet in vnum, &c.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ. DE DOMO.

Iacobo Micyllo interprete.

ARGUMENTVM.

Obligua quædam domus laudatio est, cuius & situm & structuram, & tecti cæterarumque partium

D d d orna-

ornamenta, postremò etiam parietum picturas describit, additis passim amplificandi gratia etiam similitudinibus quibusdam. Atque hæc omnia sub disputationis seu contentionis quadam figura, qua de pulchritudine domus, utrum ea videlicet ad inuicendum & iuuandum oratorem in ea dicentem plus proficit, an noceat, disputatur. Cuius quidem affirmatiua pars priore loco tractatur, ab effectu & potestate pulchritudinis comprobata: additis & exemplis & similitudinibus eodem pertinentibus. Altera autem, ac negatiua, per prosopopœiam subiungitur. Pingitur enim alia quædam alterius oratio superiorem refellere, & similitudines, & quæ de vi pulchritudinis à superiore afferuntur, per inuersionem confutare, ipsa autem in suam sententiam ab alijs elegantiae ac pulchritudinis effectibus, præterea & Herodoti testimonio, & ipsorum auditorum exemplo, confirmare. Ac in priore quidem parte situs domus & testæ, cæterarumque partium elegantia depingitur: in posteriore verò parietum picturæ describuntur, ut ex ea quoque renouitas ac gratia quædam scripto accedat.

ITA Ανίξαν.

ἄφ' ὧν ἐπιθύ-

μισσοῦ ἐν τῷ

Κύδνω λούσα-

σθαι, καλόν τε καὶ διαιτυνῶν
 ποταμὸν ἰδῶν, καὶ ἀσφαλῶς
 βαθῶν, καὶ πελαγῶς ὄξυς, καὶ
 νίξας δι' ἡλιῶν, καὶ θέρος ἄρα
 ψυχρόν, ὡς καὶ ἐπὶ προδύλακ
 τῷ

RCO^a Ale

xander qui-

dè expetiuit

in Cydno la-

uari, cum pulchrum adeò
 & perspicuum fluiuium eum
 conspicatur esset, deinde &
 tuò profundum, & leniter
 cōcitatu, & aestatis tempore
 gelidum: adeò etiam, visi-
 iam antea manifestum eum
 morbum quo postea ex illo aegrotate cepit, præiudisset, nō fa-
 cile ab

ἢ νόσφ, ἢ ἰνόςησφ ἀπ' αὐ-
 τοῦ, δλουί μοι οὐκ ἄν τὸ νοῦ-
 ποῦ ἀφ' αὐτοῦ οἶον δέ τις
 ἴδωρ μὲν ἐξ ἡμῶν, καὶ
 ἰάσφ καμῖσον, ἢ φωτὶ φα-
 ῖσφ ἰσφάτορ, καὶ χρυσῶ σπληνός-
 τασφ, καὶ γραφῶς ἀνθηρό-
 τασφ, οὐκ ἄν ἐπιθυμῶσι
 λόγους ἐν αὐτῶν ἐστῆσαι, ἢ
 τόχοι περὶ τούτους ἐστῆ-
 βου, καὶ ἐν ἀσλοικμῶσαι καὶ
 ἰμαμπρῶσφ, ἢ βοῦς ἐμ-
 πλῆσαι, καὶ ἄς ἐνὶ μάλισφ,
 καὶ αὐτὸς μέρ' ὅ του κάμου
 αὐτοῦ γρηῖσαι; ἀμὰ πει-
 σιοπίσας ἀκεβῶς, καὶ θεο-
 μῶσας μόνου, ἀπασί, κωφῶν
 αὐτῶν καὶ ἀλογορ καταλι-
 πῶν, μὴτε προσπῶρ, μὴ-
 τε προσομιλῶσας, ὡσπερ τις
 ἀνω ΑΘ, ἢ φθῶρ σιωπῶν
 ἰγνακῶς; Ηράκλῆς, οὐ φιλο-
 κάλε τινός, οὐδ' περὶ τὰ ὀ-
 μορφότατα ἰρωτικῶν τὸ ἴρ-
 γου, ἀγροικία δέ σοπῆ, καὶ
 ἐπυροκαλία, καὶ προσίτι γε
 ἀμου

cille ab illius lauacro ab-
 stinere se potuisse videa-
 tur. Domum autem si quis
 videat mole maximam: for-
 ma pulcherrimam, luce cla-
 rissimam, auro fulgentis-
 simam, denique & pictu-
 ris floridissimis, non velle
 in ea orationem velut
 testato relinquere, si forte
 circa hoc studium versetur,
 & celebrari intus &
 inclarescere, ac voce illam
 implere, & quam maximè
 licet, etiam ipse pars qua-
 dam pulchritudinis illius est
 se: sed statim postquam dis-
 ligentiùs paulò contempla-
 tus illam atque admiratus
 tantummodò fuerit, ite-
 rum inde abeat, mutam,
 & orationis expertem illam
 relinquens; neque alloquen-
 do quicquam videlicet, ne-
 que sermonem conferendo,
 perinde atque elinguis ali-
 quis, aut qui invidia qua-
 dam tacere decreuisset? Ad

Merce neque honesti aut studiosi ullius officium hoc;
 neque eius qui pulcherrimarum rerum amore teneatur;
 sed rusticitas multa atque inscitia est, & præterea am-
 sunt

ἀμουσία, τῶν ἰδίῶν αὐτῶν
 ἀπαξιοῦ, καὶ τῶν κακίστων
 ἀποξυνοῦ, καὶ μὴ συνίκασι,
 ὡς οὐκ αὐτὸ περιτὰ θεάμα-
 τα νόμιμα ἰδιότηας τε καὶ τι-
 ποιαιδινύνοισι ἀνθρώποις ἀδ-
 νὰ τοῖς μὲν ἀπόχευ τὸ νοῖ-
 νόν τοῦτο ἰδίῳ μόνον, καὶ
 περιβλεῖσθαι, καὶ τὰ ὀφθαλμῶ
 περιεργηθῆναι, καὶ πρὸς τὴν
 ὀροφὴν ἀνακύνθαι, καὶ τὴν
 χῆρα ἰπισθεῖσαι, καὶ καθ' ἡ-
 συχίαν ἰδοῦναι, δεῖ τοῦ μὴ
 ἄν διωθῆναι ἄξιόν τι τῶν
 βλεπομένων ἀπῆν. ὅστις δὲ
 μὴ τὰ περιεῖρας ὄρεα τὰ κατὰ,
 οὐκ ἄν οἶμα, ἀγαπίσων, ὅ-
 ψα μόνη καρπώσασιν ὅ τὸ
 τερπνόν. οὐδ' ἄν ἰπομῶναι
 ἄφροντα θεατὴς τοῦ λάμπους
 γυνῆσθαι, περιάσεται δὲ, ὡς
 οἶόν τι ἢ ἰνδίαριφω, καὶ λό-
 γω ἀμείψασθαι τὴν θεῶν. ἢ
 δὲ ἀμοιῶν, ὅτι ἔσαν ὅ τὸ οἶ-
 νον μόνον (τὸ δὲ μὲν ἴσως
 ἰκάνω τῶ νησιότη μαρκαίῳ
 ἔπειτα, τὴν Μυθίλο οἰκίαν
 ὑπερῆν.

sum ceriè & barbarum
 quiddam, suavissimis rebus
 se ipsum velut indignū ab-
 stinere, & à pulcherrimis
 velut exulem relegare, neq̃
 intelligere quòd non eadem
 circa spectacula lex posita
 sit idiotis siue indoctis, & e-
 ruditis viris: sed illis quidem
 sufficit commune hoc, vide-
 re solum, & circumspicere,
 atque oculos circumferre,
 ac sursum versus tectum
 spectare, manumq̃ attolle-
 re, & cum silentio volupta-
 tē capere, prae metu ne quid
 non satis dignum ijs qua spe-
 ctantur, dicendo proferat.
 At qui cum eruditione siue
 iudicio aliquo spectat ea
 quae pulchra sunt, ille haud
 quaquam, puto, contentus
 erit visu tantum, id quod des-
 lectabile est, decerpere, aut
 mutus spectator pulchritu-
 dinis esse: sed enitetur, quos
 ad fieri potest, & immora-
 ri in eo, & oratione cōpensa-
 re visum. Ceterum compen-
 satio ea, nō laus modò domus (nam hoc quidē fortassis ado-
 lescentem illum insulare decebat, & enclai videlicet domum
 cum

περιεπιπλήθει, καὶ πρὸς
 τὴν οὐρανὸν καλὰ, τὸν ἐξ-
 ορατὰ καὶ τὸν χρυσοῦν αὐτῆς
 ἀπαξίαν, ἅτε μυθῶν ἐν γῆ
 καλοῦν τι ἄλλο (ἑρακλίτι)
 ἀπὸ καὶ τὸ ἀπῆν ἐν αὐτῶ,
 καὶ τοὺς βελτίστους συγκαλε-
 σάντα λόγων ἐπίδειξιν ποιῶ-
 σαυα, μίρ ὅ τού ἐπάνος ἢ
 τούτο γίνοιτο ἄρ. καὶ τὸ
 πᾶμα ὑπεράδισον, οἶμαι,
 εἰκὼν ὁ ἑαυτοῦ ὅ ἐς ὑποδοξ
 χιδὸ λόγων ἀναπλάμιν ὅ,
 καὶ ἱππῶν καὶ εὐφρημίας με-
 οὐς ἄρ, ἡρέμα καὶ αὐτὸς, ὡς
 σπρ τὰ ἄντρα, σωεπηχῶν,
 καὶ τοῖς λεγομένοις παρακο-
 λυνθῶν, καὶ παρασίτων τὰ
 τακτικὰ τῆς φωνῆς, καὶ τοῖς
 ἐνάτοις τῶν λόγων ἐμφρασ-
 τῶν. μακρῶν δὲ ὡς ἄν τις
 ἐμαθὴς ἀκροατῆς, ἡμνη-
 μονῶν τὰ ἄρμῆνα, καὶ
 τὸν λεγόντα ἱππῶν, καὶ ἄν-
 τιλοισιν οὐκ ἄμυσον ποιόμε-
 νῶ πρὸς αὐτὰ οἶόν τι πά-
 στροσι πρὸς τὰ ἀκλήματα
 ἢ ποιμένων ἢ σκοπικῶ ἱππῶ-
 λῶσαι

accidit & speculis pastorum

eum admiratione quadam
 spectare, & cum his quae in
 caelo pulchra sunt, ebur &
 aurum ipsius comparare, ut
 qui in terris pulchrum aliud
 nihil vidisset) sed & dicere
 in ea, & optimis quibusque
 conuocatis, orationis spe-
 cimen exhibere, pars qua-
 dam laudis hoc quoque fue-
 rit. Atque ad eò rem suas
 uisissimam arbutor esse, do-
 mum pulcherrimam ad sus-
 scipiendas orationes ada-
 pertam, laudisque & com-
 precationis plenam, paula-
 tim ipsam quoque, perinde
 ut antra, voces referentem,
 & his quae dicuntur, respon-
 dentem, & protendentem
 postrema sermonis, & ul-
 timis verborum immoran-
 tem: imò verò, quemadmo-
 dum docilis aliquis auditor
 solet, ea quae dicta sunt,
 memorià repetentem, & cum
 qui dicit, laudantem, ac per-
 mutationem haudquaquam
 à Musis alienam cum ipsis
 facientem: quale quiddam

tibijs & cantu resonantibus,
Ddd 3 voce

ἄδσαι, τῆς φωνῆς ἰσχυροῦ-
 σης κατὰ τὸ ἀντίτυπον, καὶ
 πρὸς αὐτῶν ἀναστροφῶν·
 οἱ δὲ ἰδιώται νομίζουσι παρ-
 ὁρῶν τινὰ εἶναι τῶν ἀμειβο-
 μίλων τοῦς ἀδούτας ἢ βούρ-
 τας, ἐν μύθοις περὶ τοῖς ἰσχυ-
 ροῖς λαβεικοῦσαν, καὶ παλοῦ-
 σαν ἐκ τῶν περὶ τῶν ἰσχυρῶν.
 ὁ μοι γοῦδ Δουκῆ κὴ σιωπῆς
 φράσαι σίγον πολυτελεῖα ἢ τῶ
 λέγοντι γράμμι, καὶ πρὸς
 τοῦς λόγους ἐπιτρέφεται, κα-
 θέει περὶ καὶ ἰσοβαμοῦσης
 τῆς θεας. σχιδὸν γὰρ εἰρη-
 τι, εἴθ' ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐπὶ
 τῶν ψυχῶν καλῶν, εἴτα πρὸς
 αὐτὸ κοσμήσαν ἐπιπέτῃ τῶς
 λόγους. ἢ ὡς μὲν Ἀχιλλεῖ πι-
 σσομεν τῶν ὄψιν τ' ὀπλοῦν
 ἐπιτέναι κατὰ τῶν Φρυγῶν
 τῶν ὀρμῶν, καὶ ἰσθμῶν ἰσθ-
 μῶν κατὰ πειρώμεν, ἰσθμῶν
 ναὶ καὶ ἰσθμῶν πρὸς τῶν
 τῶν πρὸς ἐπιθυμίαν, λόγους
 δὲ σπονδῶν μὴ ἐπιτένεται
 πρὸς κάμψιν χροῶν, καὶ τοῖς
 Σωκράτους

voce in contrarium reper-
 cussa, atque in se ipsam re-
 uertente. Idiota autem et
 indocti putant b virginem
 quondam esse, quæ canent-
 ius vel clamantibus hoc
 modo respondeat, in medijs
 alicubi præcipitijs habitans
 rem, ac loquentem intus de
 rupibus. Mihi itaq; videtur
 una cum magnificentia do-
 mus ac sumptus, etiam dicen-
 tis ammus attollere sese, et
 ad perorandum excitari, ut
 pote cui ipse quoque visus
 subministrat ac subijcit non-
 nihil. Færmè enim in ro per
 oculo permanat ac descen-
 dit ad animum vsque pul-
 chrum aliquid, ad quod deo
 inde ille exornatam et com-
 positam orationem foras e-
 mitit. An verò Achilli cre-
 dimus, visum armorum in-
 tendisse illum contra Tro-
 ianos impetū, et postquam
 idem illa experiendi tantum
 gratia induisset, elatū fuis-
 se, et veluti sublimem ad

belli desiderium abreptum: orationis autem atque dicendi
 studium non eodem modo pulchritudine locorum accendi.

Atquæ

Σοκράτης μὲν ἀπέχεσθαι πλά-
 ταν ὄφρων, καὶ σόα ὄθα-
 λας, καὶ πηγὴ δεικνύς, μι-
 κρόν ἀπὸ τῆ Ἰλισσοῦ κἀνταῦ-
 θα καθίσθηναι, Φαίδρον τὲ
 τοῦ Μυρρίνουσιον καταρω-
 νήτο, καὶ τὸν Λυσίου ἔκει-
 ρίδον λόγον διηγεῖται, καὶ
 τὰς Μόσας ἐκείνῃ, ἢ ἐπίσταν
 ἔξαρ αὐτὰς ἐπὶ πλῶ ἱερῆιαν,
 συμπελευψόμενας τῶν περὶ
 τῆ ἱερῶν λόγων. καὶ ἐν ἡ-
 σχυλίτῳ γέρον ἄνθρωπον,
 παρακαλῶν παρθένους, συ-
 ποσόμενας τὰ παιδοραστικά.
 ἰσθ οὕτω καθὼν χροῖον ἀρ-
 εῖόμεθα ἢ ἀκρίτους αὐτὰς
 ἰδεῖν, καὶ μὲν οὐ κατὰ γυ-
 σιὰν μόνω, ἐδὲ κατὰ πια-
 τάνου κἀν ἡ ὑποδοχὴ, ἐδὲ
 ἀρ πλῶ ἐπὶ τῆ Ἰλισσοῦ κατα-
 λυτῶν, πλῶ βασιδίας λίγης
 πλῶ χρυσῶ. ἐκείνους μὲν ἴδῃ,
 ἐν τῇ πολιτικῆς μόνῃ τὸ
 ὄφμα, τέχνη δὲ, ἢ κἀν-
 λῶ, ἢ τέρψις, ἢ τὸ σύμμι-
 τρον ἢ τὸ ἀειθμον ἐ σωείρο-
 γασο, οὐδὲ κατιμίμικτο τῶ
 χρυσῶ.

Atqui Socrati quidem satis
 fuit platanus illa ingeniosa,
 ὃ herba virescens, ὃ sons
 perspicuus non longè ab I-
 lisso, atque ibi residens, cum
 Phaedrum illum Myrrhinu-
 sium verbis eludebat, ac Ly-
 sia Cephalii illius filij oratio-
 nem redarguebat, tum Mu-
 sas quoq; accersebat, crede-
 batiq; venturas eas esse in so-
 litudinem, ὃ coadiuturas
 se ad illam tum de amore
 institutam orationem. Neq;
 verebatur homo senex ad-
 vocare ὃ virgines ad amo-
 res masculos intelligendos.
 Nos autem in locum adeò
 pulchrum non putemus eas
 vel inuocatas venturas esse.
 At sane nò in umbra solùm,
 aut sub platani pulchritu-
 dine receptaculum hoc erit,
 neque etiam illa ad Ilissum
 amantate relicta, Regis do-
 mum auream cum hac cons-
 tuleris. Nam illius quidem
 admiratio omnis in magni-
 ficentia ac sumptu consiste-
 bat, ars autem, vel pulchritudo,
 vel delectatio, vel concinni-
 tas partiũ, vel iusta etiam proportio,
 nulla respondebat: neq;

χενσῶ, ἀπ' ἧς βαρβαρικὸν
 τὸ θεῖμα, πλοῦτος μόνον,
 καὶ φθόνος τῶν ἰδόντων, καὶ
 ἐν λαιμομοιῶσι τῶν ἰχθύων,
 ἔπειτα δὲ οὐδαμοῦ προ-
 σῶ. οὐδὲ γὰρ ἔμικται τοῖς Ἀρ-
 σακίδαισι τῶν κελῶν, οὐδὲ
 πρὸς τὸ τρυπνὸν ἐπιουῶτο
 τὰς ἐπιτάξεις, οὐδὲ ἐφρόντι-
 ζον, ἢ ἵππασσονται οἱ θιατοῖ,
 ἀπ' ὅπας ἱππασσονται οὐ
 φιλόκαλοι γὰρ, ἀπ' ἃ φιλό-
 πλοιοὶ εἶναι οἱ βάρβαροι.
 τούτου δὲ τοῦ οἴνου τὸ κἄλ-
 λος, οὐ κατὰ βαρβαρικούς
 τινας ὀφθαλμούς, οὐδὲ κατὰ
 Περσικὴν ἀλαζονίαν ἢ βασι-
 στικὴν μεγαλαυχίαν, οὐδὲ
 πρὸς τὸ μόνον ἀπὸ ἐφου-
 οῦς θιατοῦ δρόμωνος, καὶ ὅτι
 μὴ ἐν τῇ ὄψει ἢ λεπτοῖς, ἀπὸ
 τῆς καὶ λογιῶσι ἱππασσου-
 θῆ τοῖς λογιμένοις. τὸ γὰρ
 τῆς τε ἡμέρας πρὸς τὸ κἄλ-
 λισον ἀρβυλίαν, κἄλλισον δὲ
 αὐτῆς, καὶ σθενότατον, ἢ
 ἀρχή

etiam auro sparsim ac ma-
 deste ornata erat, sed erat
 spectaculum planè barba-
 rum opulentia mera, et in-
 vidia aspicientium, et fe-
 licitatis iactantia ijs qui eam
 possidebant: quod autem
 verè laudares, nihil illi ade-
 rat. Neque enim ratio vlt-
 la erat Arfacidis pulchri,
 neque ostentationes suas ad
 voluptatem comparabant,
 neque etiam curabant, lau-
 daturine eam essent specta-
 tores, annon, sed hoc solum,
 ut cum stupore quodam in-
 tuerentur. Non enim hone-
 sti amantes, sed diuitiarum
 studiosi barbari sunt. At
 huius domus pulchritudo,
 non ad barbaricos aliquos
 oculos, neque ad Persicam
 arrogantiam, aut regiam ia-
 ctantiam comparata est, ne-
 que puerem modò specta-
 torem: sed ingeniosum ali-
 quem postulat, et cuius non
 solum in visu iudicium, sed
 et consideratio aliqua atque
 aestimatio verba sequatur.
 Nam quod ad pulcherrimam diei partem respicit
 (pulcherrima autem ipsius pars. et amabilis maximè
 princi-

ἀρχὴ καὶ τὸν ἥλιον ἵκετόν.
 ἡλια ὀδὸς ἀπὸ Μεγαροῦ, καὶ
 τὸ φῶς ἐπιμυθῶσαι ἐς
 ἴσον, ἀναπαύμενον τῶν
 ἰσῶν, καὶ ὁ καὶ τὰ ἰσὰ βλέ-
 πῶν ἰσοῦν οἱ παλαῖοι, καὶ
 τὰ δὲ μίκαν πρὸς τὸ πλάτῃ,
 καὶ ἀμφοῖν πρὸς τὸ ἕψῃ ὀ-
 ἄκρον, καὶ τῶν φεταγαγῶν
 ἢ ἰαυθῆρον, καὶ πρὸς ἄρα
 ἰάστω ἢ ἕχον· πῶς ἕχ ἢ δ' ἕα
 πάντα πάντα, καὶ ἰσῶν
 ἕξια, ἔτι δὲ θαυμαστῶν ἄρ-
 τὰ καὶ τῆς ὀροφῆς ἐν τῷ ἄν-
 ἔστῃ τὸ ἀπείριστον, καὶ τῷ
 αὐτοῦ τὸ ἀνπίπτειον, καὶ
 τὸ ἕψῃ ἐς τὸ ὀρυπῆς
 ἐμμετρον, ἀλλὰ μὴ περι-
 τὰς χεῖρας ἐπιφθορον, ἀλλ' ὀ-
 ἄκρον ἄρ καὶ γυναικὶ σῶφρο-
 νῶν καλῶν ἀρέσῃ ἐπισυμ-
 πορον ἰσῶσαι τὸ κάμῃ,
 ἢ περιτῆ δαρήν δειπῶς τις ὀρ-
 ῶσῃ ἢ περιτῆ δαρήν ὀρ ὀρ
 ἕξια ὀρῶσῃ, ἢ ἐν τῶν ὀ-
 τοῖν

pus eo est, ibi immodicè aut superflue accumulatum : sed
 prout et mulieri modestæ ac pulchræ satis erit ad for-
 mam insigniorem reddendam, vel circa collum tenue aliquod
 monile, vel circa digitum annulus gestabilis, vel de auribus

Ddd 5 suspense

τοιρ' ἐκδορία, ἢ σόρπη τις, ἢ
 τσανία τὸ ἀφ' ἑσθ' τῆς λόμης
 σωματικῆ, τοῦτορ τῷ ὑμωρ-
 φλάτρωσι θύσασ, ὅσον τῷ ἰσθ-
 τι ἢ πορφύρα. αὐ δὲ γ' ἐτα-
 ραι, ἢ μάλιστ' αἰ ἀμορφότι-
 ραι αὐτῶν, καὶ πλὴν ἀδύτητα ὀ-
 λλω πορφύρα, ἢ πλὴν θαρλῶ
 χρυσῶν περιουσίαι, ὡς πολυ-
 τελεῖ θηρῶν τὸ ἐπαγω-
 γόν, καὶ τὸ ἐν δ' ἑσθ' ὡς ἑσθ' ὡς
 προσδ' ἑσθ' τῷ ἑσθ' τερπνοῦ
 παραμυθῶν: ἢ γουῶται γ' ὅ-
 ἢ πλὴν ὀλῶν αὐτῶν σιληνο-
 τίαν φάσθ' ἑσθ' σωμαπολάμ-
 πωσαν ὡς χρυσῶ, καὶ τῷ πο-
 δός τὸ μὲν ὑπεύρατον κί-
 σων τῶν χρυσῶ σανδάλω, καὶ
 τὸ πρόσπορον αὐτὸ ἑρασμιῶ-
 τερων γῆνισθῶ, ὡς φαινο-
 τάτω σιωρῶντων, ἀπ' ἐκῆ-
 ναι μὲν ὅταν ἢ δὲ γ' ὀφθῶν
 γων, χρυσῶ μὲν τὰ ἀκκοῦ-
 τα, καὶ μόνον τὰ ἀναγκά-
 προσχῆται τὸ δ' αὐτῆς ἑσθ' ἑ-
 ἢ, ἐκ ἄν' ἀσχωσίω, οἰ-
 μαι, ἢ γυνὸν δεινίου.

suspense in aures, aut annu-
 lus quispiam, vel tania co-
 mam diffluentem colligans,
 quæ tantum pulchritudini
 apponit, quantum vestitui
 purpura solet. At meretrices
 ceriè, & maximè deformio-
 res earum, & vestem purpu-
 ream totam, & ceruicem
 auream facere solent, ma-
 gnificètia videlicet sumptus
 ista venustatem atque ama-
 bilitatem quandam venan-
 tes: & quod pulchritudini
 deest, appositione externæ
 delectabilitatis ceu quodam
 solamine compensantes. Ar-
 bitrantur enim & humeros
 suos mitiores apparère, rea-
 splendentes vnà cum auro:
 & pedis crassitiem & ina-
 qualitatem, sub aureo sans-
 dalio tectum iri: facièmque
 etiam ipsam amabiliorem fe-
 re, si vnà cum eo quod splen-
 didissimum, conspiciatur.
 Ac ille quidem hoc pacto.
 Modesta verò mulier, auro
 quidem pro ea ac satis est, &

ad illa solùm quibus opus est, vitur: pulchritudinem verò suã
 haudquaquam verebitur etiam nudam exhibere spectandam.

Proinde

καὶ τοίνυν ἡτῶδε τῷ οἴκῳ ἐπ
 ραφῆ, μᾶλλον δὲ λεφαλή, ἐν
 πρόσωπῳ ἢ καὶ καθ' ἰσχυ
 ρῶν, ὡς χυρῶ δὲ ἐς τοῦτορον
 λευκόσμηλα, ἐς ὄσον καὶ ἕρα
 νός ἐν νυκτὶ παρὰ τῶν ἀστέρων,
 ἐν ἀγρίματ' ὡς περιγαμπί
 ῳ, καὶ ἐν ἀγρίματ' ὡς
 ἀνθῶν ὡς πνεύ. ἢ δὲ γὰρ πῦρ
 λῶ τὸ πᾶν, ἢ καλὸς ἄν, ἀν
 λὰ φοβερὸς ἡμῖν ἰδοξῶν. ἢ
 σοι δὲ ἄν τις ἐδὲ ἀργὸν ἐν
 ταῦθα τὸν χυρῶν, ἐπὶ μόνον
 τῷ τέρποντ' ἔνικα τῷ λοι
 πῷ ἰόσμῳ σωεσπαρμένην;
 ἀλλὰ καὶ ἀγνῶ τινα ἢ δ' ἄν
 ἀπλάμπει, καὶ τὸν οἶκον ὄλον
 ἐπιχρονῶσι τῷ ἰρὺ ἡματι ὅς
 πόταν ἢ τὸ φῶς προσπεσοῦν
 ἢ ἀψῆλαι, καὶ ἀναμιχθῆ ὡ
 χυρῶ, λοιπὸν τι ἀπασρε
 ἴθουσι, καὶ διπλασίαν τῷ ἐ
 ρυθίματος ἐκφάνουσι τῶν ἀ
 θειῶν τὰ μῦθ' ἢ ὑψηλὰ ἢ ἰσο
 ρυθῶα τῷ οἴκῳ τοιάδ', Ομύ
 ρος τινὸς δὲ ὁ μῦθος ἐπαίνετος, ἢ
 να αὐτὸν ἢ ὑπόροφον, ὡς τὸν

Ελγύης

Proinde etiam huius domus
 tectum, imò potius caput,
 formosum quidem per se
 ipsum quoque est, auro autem
 in tantum exornatum est,
 quantum ☉ cœlum noctu
 stellis certis spatijs inter se di
 stantibus circum circà splen
 det, certisq; item intervallis
 igne collucet. Quòd si to
 tum foret igneum, haud
 quaquam certè pulchrum,
 sed terribile nobis videre
 tur. Caterùm ☉ hoc videre
 licet, aurum hîc haudqua
 quam ociosum, aut delectan
 di modò gratia, reliquo or
 natui interspersum esse, sed
 ☉ fulgorem quendam non
 iniucundum de se prabere,
 ☉ totam domum rubore suo
 velut inficere. Quando enim
 lumen diei incidens appli
 catur, ☉ commisceur cum
 auro, commune quiddam res
 splendens, ☉ duplicem ru
 boris claritatem ac rutilan
 tiam exhibent. Proinde ea
 quidem quæ ad fastigium ☉
 verticem domus pertinent, huiusmodi sunt, ut Homero ali
 quo laudatore opus habeant, qui illam vel celsitètiam per
 inde

Ελφύς θάλαμον, ἢ ἀγλήρη
 τα, ὡς τὸν Οὐλυμπον ἔπει.
 τὸν δ' ἀπορὸν ἰόσμον, καὶ τὰ
 τῶν τοίχων γράμματα, καὶ
 τῶν χρωμάτων τὰ κάμυ, καὶ
 τὸ ἴναργις ἰάσον, καὶ τὸ ἀ-
 κεδίς, καὶ τὸ ἀληθίς, ἔαρ
 ὄψι, καὶ λεμῶνι δ' ὄνανθῆ
 καλῶς ἀρ, ἔχοι παραβαλεῖρ
 πηλῶ, παρ' ὄσορικῆνα μῦ ἀ-
 πανθῆ, καὶ μαραινῆται ἢ ἀλ-
 λάπῆται, ἢ ἀρβάμδ τὸ κάλ-
 αθ, τῶτι δ' τὸ ἔαρ ἀίδιον,
 καὶ ὁ λεμῶν ἀμάρανθ, καὶ
 τὸ ἀνθῶ ἀθάνατον, ἄτι μὲς
 νης τῆς ὄψιος ἐφαπτομένης,
 καὶ σρεπομύνης τὸ ἴδν τῶν
 σρεπομύων. τὰ δὲ τοσαῦτα
 καὶ τοιαῦτα τίς ἐκ ἀν ἰοθῆη
 βλέπων; ἢ τίς ἐκ ἀν πῶθιν
 μηθεῖν ἢ παρὰ τῶν δυνάμει
 ἐν αὐτοῖς λέγειν, ἀλλῶς αἰσχι
 σπρ ὄν, ἀπρλεφθῆνα τῶν δε-
 ρομύων; ἀπαγωγῶτον γάρ
 τι ἢ ὄψις τῶν καλῶν, ἐκ ἐπ
 ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ ἢ ἰπ-
 πῶ ἴδιον ἀν, οἶμα, ὄραμοι
 κατὰ

inde ad Helenes thalamum,
 vel splendorosam velut O-
 lympum ipsum appellet. Res
 liquum autem ornatum, &
 parietum picturas, & co-
 lorum pulchritudinem, &
 vniuscuiusque euidentiam,
 & diligentiam, & verita-
 tem, cum veris aspectu &
 prato aliquo florido haud
 iniquum fuerit comparare:
 nisi quod illa quidem desfo-
 rescunt, & emarcescunt, &
 immuantur, & abijciunt
 pulchritudinem: hoc autem
 ver perpetuum, & pratum
 nunquam marcescens, & flos
 immortalis, vtpote solo risu
 apprehendente hæc, & de-
 cerpente suauitatem eorum,
 quæ carpuntur. Atqui tot ac-
 talibus quis non voluptate
 afficeretur spectandis? aut
 quis non magnoperè expe-
 teret, etiam præterquam pos-
 set, inter ea oratione habere?
 cum sciat turpissimū esse ab
 ijs, quæ risu percipiuntur, su-
 perari atq; à tergo relinqui.

e Maximā enim alliciendi vim habet aspectus pulchrorū, non
 inter homines modò, sed & equus libentiùs opinor cursurus
 fuerit

κατὰ πρᾶξις πεδίου καὶ μαζ
 λαοῦ, προσελθὼς διχομήνης
 πλὴν βάσιμ, καὶ ἤριμα πείε
 κοῦτ' ὡς ποδὶ, καὶ μὴ ἀν-
 πιποῦντ' ἢ ἡ ὀπλῆ. ἀπαν-
 πιοῦν τότε χεῖται ὡς ἄρμον,
 καὶ ὄλον ἐπιθὸς ἐαυτὸν ὡς
 τὰ χεῖ, ἀμιματὰ καὶ πρὸς τοῦ
 ποδὶ τὸ λάμ. ὁ δὲ ταῖς,
 ἢ ὡς ἀρχομήνης, πρὸς λαμῶ-
 να τινὰ ἐλθὼν, ὅποτε καὶ τὰ
 ἀνθὴ πρὸς ἴσιν, οὐ ποθανό-
 τερα μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀρ-
 ἄποι τις, ἀνθηρότερα, καὶ
 τὰς βαφὰς καθαρότερα, τό-
 τι, καὶ οὐτ' ἔπιτάσας τὰ
 πύρα, καὶ ἀναδέξας ὡς ἡ
 λία, καὶ πλὴν ἔραρ ἐπὶ ἄρας, καὶ
 πάντοθεν αὐτῶ πρὸς ἴσιν,
 ἐπιθέκνυται τὰ ἀνθὴ τὰ ἀν-
 θῆ, καὶ τὸ ἔαρ τῶν πύρων,
 ὅποτε αὐτὸν προκαλοῦντ'
 τὸ λαμῶν ὡς πλὴν ἄμιμαρ,
 ἐπιθέκνυται γοῦν ἐαυτὸν, καὶ
 πρὸς ἴσιν, καὶ ἰκπομῶνα ὡς
 λάμ, ὅτι δὴ καὶ θωμωσιάζ
 τε ὡς φάνται πρὸς πλὴν αὐ-
 γλῆ, ἀναθεμῶν αὐτῶ τῶν
 χεῖμα-

hor apparet ad splendorem Solis, variantibus se coloribus. & paulatim

fuerit per campum decli-
 uem & mollem, placidè re-
 cipientem gressum, & sen-
 sim cedeniem pedi, neque re-
 ferientem, aut resistentem
 vngula. Toto igitur tunc vs-
 tiur cursu, totumq; seipsum
 tradens celeritati, certat es-
 tiam cum campi pulchritus
 dine. Paulo autem, incipien-
 te vere, ad pratum aliquod
 accedens, quando & flores
 prodeunt non amabiliores
 modo, sed & (ut ita dixe-
 rit quispiam) floridiores, &
 quod ad colores & timctu-
 ram atmet liquidiores: ipse
 quoq; extensis pennis, usq; o-
 stensus Soli, & sublata can-
 da, eamq; vndique circa se
 pandens, spectandos exhi-
 bet, & illius flores, & ver il-
 lud pennarū, perinde ut pra-
 to ad huiusmodi contentio-
 nem & certamē ipsum pro-
 uocante, cōuertit quippe ses
 ipsum & circumagiu, &
 quasi quandam pompam a-
 giu pulchritudinis suae: q uan-
 do videlicet etiā admirabi-
 lior apparet ad splendorem Solis, variantibus se coloribus. &
 paulatim

ἡρώματων, καὶ μεταβαίνον-
 των ἡρίμα, καὶ πρὸς ἕτερον
 ἕνδοξας ἄλλο περιποι-
 νων. πάσχα δὲ αὐτὸ μάλι-
 σα ἐπὶ τῶν λιπῶν, ὅς ἐπὶ
 ἀκροῖς ἔχει τοῖς ὤφροισι, ἰε-
 δός τιν' ἑκαστῶν περιθίσης.
 ὁ γὰρ τίς χαλκὸς ἴω, ὅτο
 ἑκκλίνας ὀλίγον, χρυσοῦς
 ἄφθνη, καὶ τὸ ἴσος ἴλιω λινα-
 ραγίς, εἰ σκιαδῆν, χρου-
 γίς δὲ μὲν ὅτω μετακοσμήται
 πρὸς τὸ φῶς ἢ ὤφροισι. ὅτι
 μὲν γὰρ καὶ ἡ θάλασσα ἰκανὴ
 προσκαλίσσασθαι, καὶ εἰς ἰπι-
 θυμίαν ἰπισπᾶσασθαι, ἰσ γα-
 λῶν φανῆσα, ἰσ ἕκαστῶν μὲν
 ἄπω. ὅτι εἰ καὶ παντάπασι μὲν
 ἡπερώτης, καὶ ἀπερόπου
 τις ἔην, πάντας ἄρ' ἐθελήσει
 καὶ αὐτὸς ἐμβῶν καὶ περι-
 πλῦσαι, καὶ πῶν ὅτι τῆς
 γῆς ἀπὸπάσαι, καὶ μαλιστα,
 εἰ βλέποι τῶν μὲν αὐρῶν λι-
 φας ἰπνοειάσουσαν τῶν ὀδο-
 ὦν τῶν δὲ ναῶν προσλωῶς

paulatim in alios atque alioſ
 tranſeuntibus, aliamq; ac no-
 uam formoſitatis ſpeciem
 ſubinde recipientibus. Acci-
 dit autem hoc potiffimum in
 circulis, quos in ſummis pen-
 nis habet, quorum quemli-
 bet quaſi quaedam irides cir-
 cundant. Nam qui ante æ-
 reus viſus fuit, mox inclinam-
 te ſe paululum illo, aureus
 conſpicitur: & ruruſum quod
 ad Solem coruleum appa-
 ruit, ſi ſub vmbra tranſe-
 rat, viride videtur. Ad ὁ
 ad luminis viciffitudinem:
 pennarum ille ornatus var-
 riatur. Nam quod ὁ mare
 idoneū eſt ad prouocādum,
 & ad cupiditatem concitan-
 dam, quando tranquillum
 videlicet eſt, ipſi ſciitis, tam-
 eſi ego non dicam: quando-
 quidem etiam ſi quiſpiam
 longiffimè à mari continen-
 tem incolat, & omnino na-
 uigationis inexpertus ſit, niſi

hilominus tamen & ipſe eua-
 pit ingredi illud, & circumnauigare, & quàm procul à
 terram altum deduci: ac maxime ſi videat auram quidem
 leniter à tergo proſequentem velum, nauem autem pla-
 cide ac

καὶ λέως ἐπὶ ἄκρων ἡρέμα
 ἀποδοῦναι τῶν λιμῶ-
 των καὶ τοῖσι καὶ τῶν οἴ-
 κων τὸ κάλλος ἵκανόν καὶ ἡσ-
 ρημένον ἐς λόγους καὶ λήγον-
 τὰ ἐπεὶ ἔραι, καὶ πάντα τῶν
 τῶν ἐδ' οὐκ ἔμοιχα πρᾶσαν ἀ-
 ται, ἐγὼ μὲν δὲ τούτοις κάθο-
 ραι, καὶ ἴδω πείρασμα, καὶ ἐς
 τὴν οἴκον ἐπὶ λόγοις παρὶν
 ἔσθαι, ὡς περ ἄρ' ἴδω ἢ Ση-
 ρῶν ἢ Ἰάκωβ' ἐκδομῆς,
 ἰαπείδ' αὖ μικρὰν ἔχων, ἢ καὶ
 τῶν ἡμῶν ἄμορφοι ἦσαν οἱ
 λόγοι, καλὸς αὐτὸς φανεῖσθαι,
 καὶ ἄπειρ' ἰδῆτι καλῆν ἡκοσ-
 μῆνός, ἔτιρ' ἢ τίς ἐν ἄ-
 γῆνός λόγος, ἄμ' αὖ καὶ πάλ-
 λυ ἡνῶν, ὡς φησι, καὶ με-
 ταξὺ μου λήγοντι ἄμειρος,
 καὶ ἀγαπῶν ἵπερ ἄτο τῶν
 ἔσοιρ' καὶ ἴπειδ' ἰπείαμα,
 ἐκ ἀληθῆ ταῦτα λήγειν φησί
 μὲν, ἀμ' αὖ θωμῆσιν, ἢ φάσκοι
 μινηθ' ἰπείαρον ἔναι πρὸς
 λόγων ἐπίδασιν οἴκος κάλλος,
 ἴρα φησὶ

cidē ac leuiter per summos
 paulatim fluctus labentem.
 Atque ob eam quidem rem
 etiam huius domus pulchri-
 tudo idonea faris atque ef-
 ficax est ad prouocandas o-
 rationes, & ad excitādos di-
 centes, omnibusq; aded mo-
 dis celebrem aliquem red-
 dendum. Proinde ego qui-
 dem hisce credo, & iamdu-
 dum persusus sum, & in do-
 mum dicendī gratia ingres-
 sus sum pulchritudine illius
 velui rhombo aut Sirene a-
 liqua tractus, spem haud exi-
 guam habens, etiam si ante
 hac orationes meae defor-
 mes atque inelegantes fue-
 rint, exinde pulchras atq; e-
 legantes eas visum iri, per-
 de ac veste aliqua pulchri-
 ore exornatas. Ceterum al-
 tera quaedam oratio haud-
 quaquam ignaua, sed valde
 generosa quoque, ut ait, &
 inter loquendum refellebat
 me, & interrumpere sermo-
 nem conabatur: & postquam dicendī finem feci, haudqua-
 quam vera haec dicere me ait: sed mirari se, si dicam aprio-
 rem esse ad orationes recitandas ac peragendas, domus pul-
 chritudi-

γραφήν ἢ χρυσῶν λεκκομύθων·
 αὐτὸ γὰρ σου τὸναντίον ἀ-
 ποκαίναν. μάλλον δ', εὐδοκῆ,
 αὐτὸς παρελθὼν ὁ λόγος ὑ-
 πὲρ ἑαυτοῦ, καθώπερ ἐν δι-
 κασαῖς, ὑμῖν ἀπάτω, ὅσα λυ-
 σιτελέειρον ὑγῆται ὡς λίγον-
 τι ὀντίλειαν οἶκον, καὶ ἀμορ-
 φίαρ. ἐμὲ μὲν ἀνηκόατε ἥδη
 λίγονος, ὥς ἐδὲρ διομαί-
 δης περὶ τῶν αὐτῶν ἀπέμ' ὁ-
 ῆ παρελθὼν ἥδη λέγειν, κα-
 γὰρ σιωπήσομαι, καὶ πῶς ὀλί-
 γον αὐτῶ μετασίσομαι. ἀνε-
 φρον τοίνυν διναςαί, φησὶν ὁ
 λόγος, ὁ μὲν προσηπὼν ῥήτωρ,
 σοφὰ ἢ μεγάλα τῶν θεῶν οἰ-
 κορ ἐπήνεσε, καὶ ὡς ἑαυτὸς λό-
 γος ἰσόμισον. ἐγὼ δὲ τοσού-
 τος ψόγον αὐτῆ διεξελούσεθι,
 ὥς καὶ τὰ ἑπ' ἑκάτω παραλε-
 λαμμύρα προοδύσαρ μοι δο-
 κῶ ὅσω γὰρ ἀνὴρ ὑμῖν κατωίωρ
 φάνηται, τοσῶν δὲ ἑπ' ἡραντίας
 ἢ τὸ λίγονος ἢ χεῖρα διαχέ-
 σσαι καὶ πρῶτόν γε, ἵσα δὲ γυ-
 ναικῶν καὶ ἰσόσμε καὶ χρυσοῦ
 ἐκῶν.

chritudinem picturis atque
 auro exornatam. Nam
 ipsum contrarium planè eue-
 nire. Imò verò, si videtur vos
 bis, ipsa huc accedens ora-
 tio, pro se tanquam apud Iu-
 dices vos dicat, quatenus cō-
 ducibiliorem putet esse di-
 centi domum simplicem at-
 que deformem. Ac me qui-
 dem iam audistis, atq; ora-
 tionem meam: proinde opus
 non habeo de eadem re bis
 dicere. Ista autem accedens
 iam dicat, & ego tacebo,
 atque aliquanti per locum
 ipsi dabo. Proinde, viri Iudi-
 ces, inquit oratio, ille quidē
 orator, qui antea verba fe-
 cit, multis ac magnis modis
 domum hanc prædicavit, &
 oratione sua ornauit. Ego
 verò tantum abest ut illam
 reprehendere aut vitupera-
 re velum, ut etiam ea quæ ab
 illo prætermisssa sunt, ad-
 denda amplius mihi putem.
 Nam quò pulchrior illa vo-
 bis apparuerit esse, eò magis
 contraria esse dicentis commoditati atq; vsui ostendetur. Ac
 primum quidem, posteaquam mulierum & ornatus, & auri
 mentionem

ἰκύνθ' ἐμνημόνας, λαμοί
 ἰππρέφατι χησαδι ὧ πα-
 ραδέγματι. φημι γὰρ οὐ,
 καὶ γυνάξῃ λαλοῦς ὅχ' ὅπως
 συναμβύνας ἐς τὸ ἄμωρ-
 φότρον, ἀλλὰ καὶ ἐναντιού-
 δαι τὸν λόσιμον τὸν πολὺν,
 ὁπόταν ἔ' ἰτυγχανόντων ἐ-
 κας ὅτι ἔ' χυλοῦ, καὶ τῶν
 λίθων ἔ' πολυτελῶν ἱππλά-
 γας, ἀντιἔ' ἰπτανῆν ἢ χροῶν
 ἢ βλίμια, ἢ ἀσπιδῶν ἢ πύλων,
 ἢ δάκτυλον ὃ ἔ' αὐτ' ἀφ' ἑσ, ἐς
 πλὴν σφιδῶν ἢ ἑσμάρας δον, ἢ
 τὸν ὄρμον, ἢ τὸ ψήμιον ἀφ' ἑ-
 βλίμια, ὡς ἀχθοῖς ἀν' ἑσός
 τας παρορωμῆν ἔ' τὸν λό-
 σιμον, ἐν ἀγόντων σχολῶν ἰ-
 πτανῆν αὐτῶν ἔ' θεατῶν, ἀλ-
 λὰ πάλιν ἔ' αὐτῆς ποιουμέ-
 νων πλὴν θεῶν ὅπως ἀναγκη-
 οῖμαι, παθεῖν καὶ τὸν ἐν ὄτω
 λαλοῖς ἔ' ῥοις λόγος ἀφ' ἑνδον
 τα. ναυάντ' ἔ' ἐν ὄτω μὲν ἔ' ἔ'
 τῶν λαλῶν τὸ λεχθῆν, καὶ ἀ-
 μαρῶται, καὶ σωπῶται,
 λαβᾶς

mentionem ille fecit, mihi
 quoque permittatis quæso eo-
 dem exemplo vii. Nam aio
 equidem, mulieribus fora-
 mosis non modò nihil con-
 ferre ad pulchritudinem am-
 pliorem reddendam, orna-
 tum illum multum, sed con-
 trā aduerfari potius, quan-
 do videlicet eorum qui for-
 tē aspiciunt illas, unusquis-
 que auro & lapillis istis pre-
 ciosis obstupefactus, pro eo
 quòd laudare vel colorem,
 vel vultum, vel ceruicem,
 vel cubitum, vel digium
 debebat, relictiis his, ad Sar-
 dium vel Smaragdum, vel
 monile vel armillas respi-
 cit, ut ob id meritò illa ita
 neglecta, dolore affici pos-
 sit, propter ornatum seu
 mundum spectatoribus non
 habentibus ocium ac spa-
 cium laudandæ illius, sed
 obiter duntaxat ipsam in-
 tuentibus. Quodidem opi-
 nor necesse est etiam illi ac-

cidere qui inter tam pulchra opera orationem recitare
 volet. Latet enim inter magnitudinem pulchrarum rer-
 um, quod dictum est, obscuraturque, & vnā abripiunt,

λαθάς ἢ ἀλχημοῦ τῆς ἀς πυρ-
 καῶν μιγάλων φήρων ἰμβά-
 ροι, ἢ μύρμικα ἰω' ἐλῆφαιτος
 ἢ λαμῆλο δεικνύοι· τῶ δὲ γοῦ
 φουλακτικῶν ἢ κίχουσι, καὶ πρῶ-
 σίτι γὰρ μὲν ἢ πῶ φωνὴν αὐ-
 τῶν ἐπιβράβηται ἐν οὐτως ἐν-
 φῶν καὶ ἠχῆσιν οἰκὸν κίχου·
 ἀντιφθέγγεται δὲ, ἢ ἀντιφω-
 νῆ ἢ ἀντικίχου μάκρον ἢ ἐπι-
 καλλύσσει τῶν βολῶν, οἷόν τι καὶ
 σελπιγξί θῆται ἀνὸν, ἢ συ-
 νουλοῖσιν ἢ τὸς κελουσὰς ἢ θά-
 λαῖα, ὁσῶταρ πρὸς ἐνματῶ
 ἤχου ἐπέσσει τῆ ἀρσίσια θείως
 σιν, ἐπικρατῆ δὲ ἢ μιγαλοφω-
 νία, ἢ λαῖασι πᾶ τὸ ἦλλον καὶ
 μὲν ἠχῆνο, ὅπρ' ἔφη ὁ ἀντί-
 δικός, ὡς ἀρα ἐπιγέρει ὁ λα-
 λὸς οἶν ὃ τὸν κίχοντα, καὶ
 πεθυμότερον ὠρασκουσα,
 ἢ μοι δολκῆν, τὸ ἐναντίον
 ποιῆ ἢ κωλύει δὲ δὲ, ἢ φουδῆ, καὶ
 τὸν λογιζόμεν στραταρῶσιν,
 καὶ δεικνύον ἐργασίται ἐν-
 θυμώσιν, ὡς ἐπαντωρ ἢ
 σιν ὠσχισον, ἐν ἐμὸν φῶ χα-
 εἶω

perinde ac si quis lucernam
 allatam in rogiem aliquem
 magnum inijciat, aut for-
 micam in elephante seu ca-
 melo spectandam exhibeat.
 Promde hoc euitandum di-
 centi est. Praterca autem ꝓ
 vocem ipsam confundit, qui
 in vocali adeò ꝓ sonoro-
 sa domo dicit. Nam illa re-
 spondet, ꝓ exaduersò reso-
 nat, ꝓ contradicit, imò em-
 tiam obruit atque abscon-
 dit vocem dicentis: quale
 quiddam ꝓ uerba facit ti-
 bia, si pariter inflentur, aut
 hortatoribus mare, quoties
 illi ad strepitum maris, res-
 migrationi accinere uolunt.
 Vincit enim magnitudo vo-
 cis, ꝓ suppressit id quod
 minus est. Tam uerò etiam
 illud quod dixit aduersa-
 rius, quod uidelicet excitet
 pulchra domus dicentem, ꝓ
 alacriorem reddat, quan-
 tum mihi quidem uidetur,
 diuerso modo se habet. Ob-
 stupefacit enim ꝓ pertretet, ꝓ rationem conturbat, timi-
 dioremq; facit: cogitantem nimirum illud, quòd omnium tur-
 pissimum sit, in loco pulchro ac specioso non pulchram ac spe-
 ciosam

ἢ οὐ μὴ ὁμοίως φάσκει τὸς λό-
 γους ἐλεγχόμενόν οὗτος γὰρ ὁ φασ-
 κερῶταί τ' ὡς περ ἄν τις
 παρουσίαν λαλήσειεν, ἐπὶ
 τα φάσκει πρὸ τ' ἄλλων, ἔπει-
 σμότερον ἄν δειλὸς ἄν τῶν
 ὄπλων. τὸ δὲ μοι δοκεῖ λογι-
 σάμεν ὅτι καὶ ὁ Ὀμήρου ῥήτωρ
 ἐκείν' ὅτι, ἀμορσίας ἐλεγχόμεν
 φροντισσα, μακροῦν ἢ παντι-
 δὸς ἀίθερ φωνήσαντ' ἀπακο-
 σαίνα αὐτῶν προδοξότερον
 φάνηται τ' λόγων τὸ ἕκαστον,
 ἐκ τ' πρὸς τὸ ἀμορφότερον ἐξέ-
 τάσως ἀπὸς τὴν ἀνάγκη πᾶ-
 ρ' ἢ πᾶν τ' λέγοντος αὐτῶν δια-
 ροιαν ἀσχολῆσαι περὶ πᾶν
 θία, καὶ τ' φροντιστῶν τὸ ἀκεί-
 νων, ἐκείνων, τ' ὄψιν ἐπιπρασ-
 τήσας, καὶ πρὸς αὐτῶν λαοφί-
 λους, καὶ τὸν λόγον περὶ χαρῆν ἐν-
 ἰήσας ὡς τις μηχανῶν, καὶ ἐπι-
 πάντως ἐλαττοῦν ἐρεῖν αὐτῶν, τῆς
 ψυχῆς ἀσπιδόσους περὶ τ' τῶν
 ὀρωμένων ἑκατομυρίων ἢ ἡλί-
 γαρ, ὅτι καὶ οἱ παρόντων αὐτῶν,

καὶ

sciosam orationem quoque
 apparere. Index enim iste
 profectò omnium manife-
 stissimus est, non aliter ac
 si quis armaturam pulchram
 induat, deinde ante ceteros
 fugiat, notabilior videli-
 cet ex eo, quòd armis insi-
 gnioribus ornatus. Atque
 hoc quidem videtur inibi
 etiam apud Homerum ora-
 tor ille perpendisse, atque
 ideo formositate minimam
 curam habuisse, quin ma-
 gis homini prorsus etiam
 imperito seipsum assimilaf-
 se, quòd videlicet maiori ad-
 mirationi foret verborum
 ὁ orationis ipsius pulchritudo,
 ex illa cum deforme
 mitate facta collatione: præ-
 fertim cum omnino necessè
 se illud quoque sit, dicentis
 ipsius mentem circa intutum
 deimari; ὁ cogitandi dili-
 gentiam ac curam languere
 scere visu superante, ὁ ad
 sese vocante, neq; orationi vocare
 atque incumbere permit-
 tente. Quare quid restat ultra,
 quo minus deterius pro-
 sum dicat talis aliquis, animo
 circa eorum quæ videntur
 laudes occupato? Omitto enim
 dicere, quòd ὁ presenten-

καὶ πρὸς τὴν ἀπρόσσιον παρα-
 λημισθοί, ἰπιδάμ ἄς τ' ἰοῖ
 τον οἶκον παραλήθωσι, ἀντι
 ἀκροάτων θεασάμενοι καθίσταται.
 καὶ ὄχ' ἄτω Δημοδούτῃ ἢ Φέ-
 μιτῃ, ἢ Θάμυρις ἢ Ἀμφίωρ,
 ἢ Ὀρφεὺς τις λέγων δὲν, ὡς
 ἀρσάσσα τὴν διάνοιαν ὡ-
 τῶν ἀπ' τ' θείας ἀμ' οὐδ' ἴκα-
 εῖτῃ, ἰπιδάμ μόνον ἴπιδ' ἢ
 ἔδδ' ἢ, ἀθρόω τῷ ἰωθμει περι-
 χυθείς λόγων ἢ ἰκένων ἢ ἀ-
 κροάσιος, ἀμ' ἔδδ' τὴν ἀρχὴν
 αἰοῦντι ἴοικν. ὅτ' ὅτ' πρὸς τοῖς
 ὄρομφοῖς δὲν, ἀμ' ἴπιδ' οἱ τις
 πανήλως τυφλὸς ὄν, ἢ ἰπυ-
 κτι, ὡς περ ἢ ἴξ Ἀρείς πωδου
 βουλή, ποιοῖτο τὴν ἀπρόσσιον.
 ὅτι ἴπ' ὄν ἀξιόμαχον λόγων
 ἴσχ' ὄψα ἀνταγωνισθῶσα,
 καὶ ὁ Σαρπύων μὴ τῃ παρα-
 τθείς τῷ περὶ τ' Γοργόνων δι-
 δάξαι ἄρ. ἰκένων μὴ ἴπ'
 ἰκένων τῶς πρᾶπτιοντας με-
 λωδοῦσα, καὶ ἰωθμειοντας
 σα τοῖς ἴσμοσι, καὶ ἰωθμει-
 οντας ἰπ' ἰωθμει κατ' ἄρον,
 καὶ

tes ipsi, & ad auscultandum
 intro assumpti, postquam
 ad talem domum accesserint,
 ex auditoribus spectatores
 fiunt: & neque iam
 Demodocus, aut Phemius,
 aut Thamyris, aut Amphion,
 aut Orpheus alius
 quis, is qui orationem habet,
 ita est, ut auellere cogitationes
 illorum à spectando possit:
 sed ut quisque ipsum modò limen
 transcenderit, ita frequentè ac
 multa pulchritudine circumfusis,
 verborum sanè illorum aut recitationis
 ne principium quidem exaudire
 videatur: sed totus in spectando
 versatur, nisi quis fortè omnino
 cecus fuerit, aut noctu, velut ille
 in vico Martio Senatus solet,
 ad auscultandum venerit. Nam
 quòd verborum vis longè inferior
 sit, quàm ut cum visum certare
 queat, etiam Si-

renum & fabula cum illa de

Gorgonibus comparata, facile docuerit. Illæ enim mulcebant quidem præternavigantes, canendo, atque ablandiendo carnibus, & ad se delatos aliquandiu detinebant:

in

κή δ' ἄως τὸ ἔργον αὐτ' ἰδέσθαι
 τὸ τιμῆς ἄγριότητος· καὶ που
 τίς αὐτὰς κή παρίπλωσται,
 κή τ' ἡμεῖς παρὰ κούσας, τὸ δ' ἔ
 τῶν Γοργόνων κωδῶν, ἄτε
 βρωτάϊον τε ἄρ, κή τοῖς λα-
 οῦσι τῆς ψυχῆς ὀμιλοῦν,
 ὅπως ἐξίση τὸς ἰδόντας, κή
 ἀφάνους ἐποίησται, ὡς δ' ὁ μῦθος
 βέλτεται, κή λήγεται, λίθινοι
 ἰχθυοντες ἀπ' ἑὸν θάλασσαν.
 ὡς ἀπ' ὅθεν ἡπὲρ τ' τὰ δὲ λόγον
 ἔπει πρὸς ὑμᾶς μικρὸν ἐμπε-
 ὄσθην, ἡπὲρ ἐμαυτ' ἔρῃδι νο-
 μίσω, κή γὰρ ἐκάνον ἐν τῇ ὄψει,
 ἐκ ἐν τῇ φωνῇ τὸ τερπνόν. κή
 ἔγὼ τις παρασησομένη τῶν
 ἀλθιναῖν τὸν κωδῶν, ἄλλων
 κωδῶσι, μεταξὺ δὲ ἀλθιναῶν
 παραδείξει τὸν τὰ δὲ σιωπῶν-
 τῶν οὐδ' ὅτι ἐπ' ἐκάνον μι-
 ταδύσται ἢ ψυχῇ, μακρὰ
 χάριεν φράσσατο τοῖς ἐκ-
 νῶν ἔσμοσι, οὕτως ἄμα-
 χερ τι ἔοικεν εἶναι ἢ δὲ ὄψει
 ἰδόν. καὶ ἔγωγε, ἢ βέλτεται,
 μάστιγα ὑμῶν παρασησομαι
 σοφῶν

Ad eo inexpugnabile quiddam videtur esse ea quæ per vi-
 sum voluptas capitur. Atq; equidem, si vultis, testem vobis

Eec 3 adducam

& in summa, res ipsa mo-
 ra quadam opus habebat:
 atque interim eas etiam præ-
 terteretis qui piæ est, &
 carmen ipsum obturatis au-
 ribus prætermisit: hæc Gor-
 gonum pulchritudo, ut quæ
 violentissima esset, & par-
 tibus animæ præcipuè sau-
 ciabilibus obuersaretur, sta-
 tim attonitos reddebat aspi-
 cientes, ac mutos faciebat,
 & quemadmodum fabulæ
 placet, & fertur, in lapides
 illic præ admiratione con-
 uertebantur. Quamobrem
 & illa quæ de pavone pau-
 lō ante ad vos dixit, pro me
 ipsa dicta esse existimo.
 Nam & illius in aspectu non
 in voce delectatio est, ac si
 quis iuxta illum vel philo-
 melam vel cygnum statuat,
 ac canere iubeat, inter ca-
 nendum autem pavonem ia-
 centem commonstret: scie-
 scio quod ad hunc deflexu-
 rus sit animus, longum va-
 lere iussis illorum canitibus.

σοφὸν ἄνθρωπον, ὅς ἄντινα μοι
 μαρτυρήσῃ, ὡς πολλὸ ἰσχυρο-
 τίς ἐστιν ἐν τῶν ἀκουσμάτων
 τὰ ὀράματα. καὶ μοι οὐδέ τι
 ὁ ἴσχυρξ πεισθεὶς αὐτὸν Ἡ-
 ρόδωρον τῆ Ἀλξίου Ἀλικαρνα-
 σσοῦ, ἡγήσθη καλῶς ποιῶν
 ἑαυτὸν, μαρτυρῆσθαι παρὰ
 θάρον ἀμαθῆς ὄντα δὲ αὐτὸν,
 Ἰασί πῆς ὑμεῖς λέγοντα, ὡ-
 σπρὸς αὐτὸ ἴσθ'. Ἀληθῆ τὰ
 δὲ ὁ λόγος ὑμῖν, ἀνδρῶν δι-
 κασαί, μνησθέντα, καὶ οἱ πέθε-
 ρθῆ, ὅτι ἄν τις τῶν τῶν
 ἐν ὑμῖν ἀνοήτων περὶ τῶν ὄ-
 ραται ἢ τῶν ἀκουσμάτων ἰούτα ἀπι-
 σότερα ὀφθαλμῶν, ἀκόντι τῶ
 μάρτυρῶ ἄφρον, ὡς τὰ
 πρῶτα τῆ ὄψι ἀπεδέδωκεν,
 εἰκότας τὰ μὲν ἢ ἴσα πλε-
 ρόντα ὄντα, καὶ οἴχεται ἄλλα
 ὡς περὶ τῶν ἀκουσμάτων
 ἢ δὲ τῶν ὀραμάτων τέρψις,
 ἀὰ παρὰ τῶν. καὶ παρὰ τῶν
 νοῦ, πῶτος τὸν θιατῶν
 ἠπαύεται. πῶς οὖν οὐ χαλε-
 πὸς ὡς λέγοντι ἀνταγωνι-
 σῆς,

adducam virum doctum,
 qui statim mihi testimonium
 feret, quod multò magis su-
 perant ea quæ visu perci-
 piuntur, quàm quæ auditiu.
 Ac iam heus præco accer-
 se mihi huc ipsum Heros-
 dotum, Lyxi filium, Ali-
 carnassensem. Et quia pro-
 bè fecit, atque obediit, testi-
 monium dicat accedens,
 Vos autem aduertite ipsum
 Ionica lingua vobis loquen-
 tem, perinde ut consuetum
 ipsi est. Vera ista, Oratio
 vobis hæc, Iudices, narrat,
 atque ipsi credite quæcum-
 que de his vobis dixerit, vi-
 sum auditui præferendo.
 Aures siquidem fide minus
 digniores sunt, quàm oculi.
 Auditis testem, quæ dicit,
 ὡς ut primas visui tribue-
 rit ac meritò. Nam verba
 quidem alata sunt, ὡς eas
 nefcunt, pariter cum eo quæ-
 do proferuntur, auolantia.
 At eorum quæ videntur,
 delectatio semper adest,
 ac præfens manet, ὡς spectatorem ad se prorsus abdu-
 cit. Proinde quomodo non difficilis ac grauis dicenti
 aduer-

ἔς οἱα ὅτι λαὸς ἢ περι-
 βλησὶ ὅπως μάλλον τὸ με-
 γιστον ὀδύω, φημί ὑμεῖς ἴδ
 αὐτοὶ οἱ δικασαὶ, καὶ μετα-
 ξὺν λογῶν ἡμῶν, ἐς πλὴν ὀρ-
 φλῶ ἀπεδλίπτε, καὶ τὸς τοί-
 χους ἐδωμάτε, καὶ τὰς γρας
 φὰς ἐξητάτε, καὶ πὸς ἐκὰς
 εἰω ἀπεσφόμενοι, καὶ μη-
 δὲν ἀσχευθῆτε. συγγράμι
 ἴδ, εἰ τι ἀνθρώπων ἰσχυρῶν
 κατακτάσθε, καὶ πὸς οὐτῶ
 λαὸς καὶ ποικίλας τὰς ἰσο-
 θέας. ἴδ ἴδ τέρως τὸ ἀνευ-
 ρίς, καὶ τῆς ἰσορίας μετὰ τῶ
 ἀρχαῖς τὸ ὀφείλιμον, ἰσάω-
 γον ὡς ἀλλοθῶς ἢ πεπαιδωμέ-
 νων θεατῶν δρόμοι. ἢ ἵνα μὴ
 πάντα ἐκείσιν ἀπεδλίπητε, ἡμεῖς
 ἀπλιπύσθε, φέρε, ὡς οἴδου
 τε, γράψωμαι αὐτὰ ὑμῶν ὅτι
 λόγων ὑμῶν ἰσχυρῶν ἴδ, οἴμαι, ἀ-
 κόντου, ἢ καὶ ὀρῶντου θεω-
 μάτε, καὶ ἴσως ἀρμὴ καὶ δι-
 ατὸ ἐπαύσαιτε, καὶ τὸ ἀν-
 τιδίον προσημίσατε, ὡς καὶ
 αὐτὸ ἰσχυρῶν, καὶ διπλά-
 σία πάντα ὑμῶν πλὴν ἡδονῶν.

τὸ ἐπιπέδον
 etiam laudabit me, & aduersario anteponetis, ut qui & i-
 pse demo nstrem hæc, & duplicem vobis voluptatem pariam:

Ac fortassis ob id ipsum

etiam laudabit me, & aduersario anteponetis, ut qui & i-

pse demo nstrem hæc, & duplicem vobis voluptatem pariam:

τὸ χαλιπὸν δὲ τῷ τοιμίμα-
 τῷ ὁρᾶτε, ἄνω χροματῶν
 καὶ σχηματῶν καὶ τόπων,
 συστήσασθαι τοσαύτας ἀκό-
 νας· ψιλλὴ γὰρ τις ἢ γραφὴ
 τῶν λόγων. Ἐν δεξιᾷ μὲν ἔν
 εἰσιόντι, Ἀργολικῶ μὲθ' ἀνα-
 μίμικται παρὰ τῷ Αἰθιοπί-
 κόν. ὁ Περσεύς τὸ λῆπ' ὄφ-
 υδία, καὶ τὴν Ἀνδρομέδα
 λαθαρῆ, ἢ μετὰ μικρὸν γα-
 μίσει, καὶ ἄψιδον αὐτῆν ἄ-
 γων, παρὰ τὸν τοῦτο τῆς ἐπὶ
 Γοργόνας αἰτίας. ἐν βραχῆ
 δὲ πάλιν ὁ τεχνίτης ἐμιμή-
 ῃτο, ἅδ' ἰσχυρῶς καὶ πό-
 θον ἐπισημαίνων τῶν μο-
 χλῶ ἀνοθῶν ἐν πείρας, καὶ
 στανίου τόλμαρ ἐρωτικῶν,
 καὶ θείου ὄψιν ἀπόσμα-
 χον. καὶ τὸ μὲν ἔπασσι περι-
 κῆς ταῖς ἀκάνθαις, καὶ δεξιᾷ
 τὸ μὲν τῷ γάσμασι, καὶ ὁ Πρ-
 σὶν δὲ τῆ λαῖα ἢ πρὸς κενύσι
 τὴν Γοργόνα, τῆ δεξιᾷ δὲ λαθι-
 κνῆ) τῷ ξίφει. ἢ τὸ μὲν ὄσσην
 ἡδύς

etiam amatoriam, & bellæ visum intolerabilem. Atque
 ea quidem accedit horrida species, & formidabilis hiatus o-
 ris. Perseus autem sinistra quidem ostendit Gorgonem,
 dextra verò ense ferit. Et rursum, quantum quidem
 bellæ

Ceterum conatus huius dif-
 ficuliatem videtis, nimirum
 quam graue sit absque colo-
 ribus & figuris & loco,
 tanti multas imagines in vno
 congerere. Est enim exilis
 planè pictura verborum.
 Quare ad dextram quidem
 ingredienti, Argolica fabu-
 le intermixtum est malum
 illud Aethiopicum: Perseus
 videlicet monstrum illud
 marinum interfecit, & An-
 dromedam deponit, pau-
 lō post eandem ducit, at-
 que inde discedet abducta
 secum illa. Atque hoc par-
 ergon quoddam, siue extra
 propositam rem additum
 fuit ad eum quo ad Gorgo-
 nas abiit volatum. In exigua
 autem parte, multa imita-
 tione expressit artifex ille,
 verecundiam puta virginis,
 & metum. Spectat enim
 & pugnam desuper ex ruz-
 pe, & adolescentis auda-

ἑστὸς ἔδει τὴν Μεδυσῶν, ἢ
 ἄλλοι ὅτι ἐστὶ τὸ δ', ὅσον ἔμ-
 ψυον μυσί, τῆ ἀρχῆς ἰσότη-
 ται. Ἐξὸς δ', μετὰ τὴν δὲ τὴν
 ἀείνα, ἔτερον γράμμα γέγρα-
 φται ἀκαιοτάτων, οὐ τὸ ἀρχι-
 τυπον ὁ γράφους παρ' Εὐεί-
 τιδος ἢ Σοφοκλέους δοκῆ μοι
 κατ' ἔμ (ἐκείνοι γὰρ ὁμοίαν ἔ-
 γραφάντω ἀκόνα) τὸ ναυία
 τὰ ἰαίρω, Πυλάδης τὸ Φω-
 κίος καὶ Ορέστης, δοκῶντι ἢ
 ἀποθνήσκειν, λαθόντι τὰ βα-
 σίλαι, καὶ πρὸς ἄλλοι, φρονό-
 σι ἄνω τὸν Αἰγισθον. ἢ δὲ
 Κλυταιμνήστρα ἢ δὲ ἀνέρι-
 ται, καὶ ἐπ' ἀνυστίν ὅτι ἢ
 μινυμ ὅτι πρόκειται, καὶ θί-
 ραπὰ πᾶσα, ἐκπληγμῆ-
 νοι τὸ ἔργον· οἱ μὲν ὅσπερ
 βούσι, οἱ δὲ τινος, ὅμη φιλ-
 γμοι, πρὸς ἄλλοι. σιμὸν
 ἔπειτα ὁ γράφους ἐπεφύσε, τὸ
 μὲν ἀσίδες τῆς ἐπιχρήσεως
 ἀέρας μόνον, καὶ ὡς ἢ δὲ πρὸ-
 παραμύθον πρὸς ἀφαιμῶν, ἐμ.
 ἄρα δὲ ὄντας δὲ τὸς ναυί-
 τας ἐγρασάμην ὅτι ἢ μοι:

χδ

id ostendit solum, & quasi iam peractū trāseurrit: adolēscētes

Ecc 5 autem

bellæ illius Medusam aspe-
 xit, iam saxum est: reliquum
 autem quod adhuc anima-
 tum est, falcato ense ceditur.
 Demceps autem post
 hanc imaginem alia quæ-
 dam pictura, iustissima illa
 quidem, depicta est, cuius
 primū exemplar videtur
 mihi pictor ab Euripide vel
 Sophocle accepisse: (nam
 illi similem quandam imagi-
 nem describere) adolescens
 duo socij, Pylades vides
 licet Phocensis, & Orestes,
 cū iam viderentur mortui
 esse, post regiam latentes, &
 clam adeuntes, occidunt am-
 bo Aegisthum. Clytemne-
 stra autem iam interfecta
 est, & in lecto quodam se-
 minuda posita iacet. Ac to-
 tum famuliciū, facinore
 tanto obstupefacti, alij qui-
 dem clamantibus similes ap-
 parent, alij autem nonnulli
 quo fugam capiant, circum-
 spiciunt. Honestum autem
 quiddam pictor excogitavit,
 qui quod impij in hac re fuit,
 Ecce 5 autem

χῆ φόνου. Μετὰ δὲ τούτο, θεὸς
 ἄνθρωπον ὄμοιον ἢ μαρτύριον
 ἠρώων, ἱρωτικὴν τὴν παιδικήν
 ὁ Βράγχος, ἐπὶ στήθεσσι καθύπε
 ρθεῖ, ἀνιχέλατον, καὶ πρὸς
 σπείρα τὸν λυκά. ὁ δὲ πρὸς
 δισομνίαν ἵκοντο ἐπ' αὐτὸν,
 εἰς τὸ ὑψοῦ, καὶ Ἀπόλλων
 παρῆεν μεδίτῃ, τερπόμενος
 ἀμφοῖν, καὶ ὡς παιδὶ παύοντι
 τι, καὶ πρὸς μὲν ὡς λυκά.
 ἐπὶ δὲ τοῖς, ὁ Περσεὺς παι-
 νητὰ πρὸς τοῦ λυκάου ἰκάν-
 να τὸν μῦθον, καὶ ἢ Μιδου
 τιμωμένη πλὴν λυκάου, καὶ
 Ἀθηνᾶ σκίπτουσα τὸν Περ-
 σεῖα ὁ δὲ πλὴν μὲν τὸν μῦθον ἔρ-
 ρασα, τὸ δὲ ἔργον οὐχ ἴω-
 ρακί ποτε ἐπὶ τῆς ἀσπίδος,
 τῆς Γοργόνος πλὴν ἀνοῦα ὀ-
 θεῖ ἤν τὸ πρόσημον τῆς ἀγ-
 θείης ὄψεως. κατὰ δὲ τὸν μῦ-
 θον τοῖον, ἄνω δ' ἀντίθετος,
 Ἀθηνᾶς ναὸς ποιεῖται ἢ θε-
 ῖος ἵδου λακκοῦ, τὸ σχῆμα δ'
 πολεμικῆς, ἀπ' οἷον ἀπ'
 ἡρόδοτου ἠρωτικῶν ἀποδοῦν θεοῦ
 πολεμικῆς. Ἔτι μετὰ ταῦτα
 πλὴν ἀπὸ Ἀθηνᾶ, οὐκ ἴδιον
 αὐτῆ

agentis dea bellica. Deinde post hanc alia Minerva, non max-
 morea

autem in caede adulteri im-
 morari fecit. Post haec autē
 deus est formosus, & ado-
 lescentulus venustus, amato-
 rium quoddam ludicrum :
 Branchus puta in rupe sedens
 tenet leporem, & alludit ca-
 ni. Hic autem asilienti ad
 ipsum in sublime, similis est :
 & Apollo adsians arridet.
 delectatur videlicet utroque
 & puero ludente, & cane
 saltum meditante. Vltra haec
 i Perseus iterum sequitur,
 illa quae belluae marinae cae-
 dem antecesserunt, aggre-
 diens, & Medusae caput am-
 putans, & Minerva prote-
 gens Perseum : atque hic qui-
 dem facinus iam peregit, fa-
 ctum autem ipsum nondum
 vidit in clypeo, Gorgonis
 imaginem. vidit enim pa-
 nam veri aspectus. In medio
 autem pariete exaduerso ia-
 nuæ, Minervæ adicula quae-
 dam est, & dea ipsa mar-
 more candido : habitus au-
 tem haudquaquam milita-
 ris, sed qualis fuerit pacem

morea

ἢ τῆ γῆ, ἀλλὰ γραφή. πάλιν
 ἤρατος αὐτὸν διώκει ἰρῶν.
 ἢ ἡ φάρα, ἡ ἀκτῆς διώξεως
 Βορβορί. Ὁ γίνετα. Ταύτης
 τῆσιν παλαιά τις ἀλλογραφὴ.
 Πρίον φέρει τὸν Κυθαλίω
 γα, τυφλὸς ἄν, ὃ δ' αὐτῷ συ-
 μνη τὸν πῆδς τὸ φῶς ὀδῶν,
 ἰσχυρῶν, καὶ ὃ ἦλι. Ὁ φα-
 νείσται τὸν πῆρωσι, καὶ ὃ
 ἦρας. Ὁ Λημόθεν ἰπποκο-
 πῶν ἔργον. Οδυσσεὺς τὸ μ-
 τὰ τῶ, Ἰσθμῶν μνημῶς, ὅτι συ-
 γκαταίαν τοῖς Ἀπέλλους μὴ
 ἔχωρ. ὠδρασι ῥοι πρὶς
 βας, ἢ δὴ λαοῦ τῶν. καὶ τὰ
 μὴ τῆς ἰσχυρίσας πιδανὰ
 πάντα ἢ ἀπλύη, τὸ τῶν ἰπ-
 ποκῶν ἀσμφωνῶν, ἀ-
 γνοια τῶν δραμῶν. ἰδέχῃ
 τῶ ῥόμος ὡ βρέφα. Παλα-
 μέδης ἦρ ὃ τῶ Ναυπλῆς, συ-
 τῆς τὸ γινόμενον, ἀρπῶς
 τὸν Τηλέμαχον, ἀπαλλῆφο-
 νίαν, πρὸ κωπον ἔχωρ τὸ
 ἦρ, καὶ πῆς τὸν ἰμανίας
 ἰσχυρίσας, ὄργλῶ καὶ ὄντ
 ἀνθροζ

Palamedes Nauplij filius, intelligens rem correpto Tele-
 macho, minatur se eum interfectorum esse, structum tenens
 enssem; & ut ille insaniam fingint, ita hic quoque iram
 contra

morea illa quidem, sed pi-
 eturatursum, quam^k Vul-
 canus amans insequitur, ipsa
 autem fugit, & ex ea per-
 secutione Erichonius na-
 sciuntur. Hanc consequitur ves-
 tus quaedam alia pictura:
 Orion portat Cedalionem,
 caecus existens, ille autem
 dum ita vehitur, indicat ipsi
 ferentem ad lucem viam, &
 Sol apparens medetur cae-
 citatem. Vulcanus autem à
 Lemno opus hoc iniecit.

Post hac Ulysses sequitur,
 insaniciens videlicet, quando
 cum Atridis in expeditio-
 nem ire nolebat. Adsunt
 autem legati iam vocantes
 ipsum. Atque ea quidem
 quae ad simulationem per-
 tinebant, probabilia omnia,
 vehiculum videlicet, & iu-
 mentorum iunctorum ab-
 surditas & repugnantia, &
 eorum quae agebantur, in-
 scitia, sed redarguitur ta-
 men obiecto infante. Nam

ἀνθυποκρίνεται, ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς πρὸς τὸν φόβον τῶν Ὀφρονῶν, καὶ πατὴρ γίνεσθαι, καὶ ἴσα τῶν ἰσοκρίτων. Ὑσάλτη δὲ ἡ Μήδεια γέγραπται, ὡς ἴλαθ' ἑξακτῶν, τὸ πῶδ' ἰσοκρίτων, καὶ τι ἀλλὰ ἰσοκρίτων ἔχει τοῦ ἴσου τὸ ξίφος, τὸ δ' ἀθλίω λαθῆσον γελῶντε, μηδὲν τῶν μιλιότων ἀδύνη καὶ ταῦτα, ὁφθαλμοὶ τὸ ξίφος ἐν ταῖς χερσίν, ταῦτα πάλαι, ὡς ἀνθρώπων δικαστῶν, ἐχθρῶν, ὅπως ἀποδοῦναι τὸν ἀκροατῶν, καὶ πρὸς τὸν θεῶν ἀπειρήσθαι, μόνον δὲ καταλείπει τὸν λέγοντα; καὶ ἐπιχειροῦντες ἀλλοθι, οὐχ ἵνα τὸν ἀπίθικον ἑδμυρὸν ἀποδοῦναι, καὶ ἑραστῶν, ἢ τοῖς οὐκ ἀνοκρίτοις ἑαυτῶν ἐκὼν φέρων ἐπίβαν, καταγινῶντε, καὶ μισοσητε, ἢ ἐπιτὸ νόσον ἐγκαταλίπειτε ἀπὸ ἵνα μάθον ὡς ὡσαυτοῖσι γὰρ, ἢ ὡς οἴοντε, καταμυρῶν ἀκούοντε τὸν ἀνοκρίτων, νομιζόμενοι τοῦ

πρά-

eri potest, conniuentes ea quæ dicuntur audiat, æstimantes apud

contrà simulat. Ulysses autem ad metum hunc respicit, & pater fit, simulationemq; deponit. Postrema verò Medea depicta est, æmulatione atque invidia flagrans, pueros aspiciens, & graue quiddam medians. Tenet quippe iam gladium: miseri autem illi adstant ridentes, nihil eorum quæ futura erant, scientes, & hoc, aspicientes in manibus matris gladium. Hæc igitur omnia, viri iudices, an non videtis quomodo abducant quidem auditorem, & ad spectandum auertant, solum autem relinquunt dicentem? Atque equidem verbis ea persecutus sum, non ut aduersarium, pro audaci ac temerario eo habito, quod rebus ita difficilibus seipsum volens immergeret, damnetis, atque odio habeatis, solumque cum suis orationibus relinquatis: sed ut magis in certamen ipsi adstis, & quoad

πραγματῶ τῶν δυσχέρων
 α.ν. μόνως ἢ ἀρ' οὐτῶ δλων-
 λείων, οὐδ' ἀδικασίας, ἀλλὰ ὡσαυ-
 γωνισίας ὑμῖν χησάμεθα,
 μὴ παντάπασιν ἀνάξιοι τῆς
 ἑ οἴκου σωλυτικῆς νομῆς
 δλωσά. εἰ δὲ ἡμῖν ἀντιδίκον
 ταῦτα δλωσά, μὴ θαυμάσιος
 τῶ ἴσο ἢ τῶ τῶν οἴκων πε-
 λῆσ, καὶ τῶν ἐν αὐτῷ δλωσά-
 τῶ, ὅστις ἀρ' ἢ, βοθόσι μὲν ἀρ' οὐδ'
 δουκίμῃσιν.

apud vos rei difficultatem
 Vix enim etiam hoc pacto
 haudquaquam videlicet Iu-
 dices vos, sed auxiliiatores
 habendo, poterit non omni-
 no indignus magnificentia
 domus hac censeri. Quòd au-
 tem pro aduersario hæc o-
 ro, ne miremini. Nam ex eo
 quòd domum hanc amem,
 & eum qui in ea dicit, qua-
 turque tandem is furit, o-
 ptàrim equidem celebrari.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

a ERGO Alexander in Cydno.] *Alexandrum ex Cydno
 flumine morbum contraxisse scribit Iustin. libr. 11. b Virgi-
 nem.] Echo que vltimas voces iterare & repetere solita est,
 in solis specubus & antris habitat, atque à nemine videtur, vt
 Ouidius inquit:*

Inde latet syluis, nulloq; in monte videtur.

Omibus auditur, sonus est qui viuit in illa. De ea
 apud eundem Luianum nonnihil dictum est in suo Epigram-
 mate & in Bis accusato & in Erasmica declamatione Luciani-
 ce respondente. c Virgines.] *Lucianus hic Musas παρθέρους:
 id est, virgines vocat: quoniam disciplina, vti virgines, abditæ,
 & non furo comptæ esse videntur, natiuo scilicet decore conten-
 ta. d Quod & ad pulcherrimam.] *Iuxta hanc senten-
 tiam & quidam illud Virgilianum esse existimant:**

Nunc adeo melior, quoniam pars acta dici est.

e Maxi-

e Maximam alliciendi vim.] Quæ pulchra sunt, habere eam vim, ut statim conspecta omnium sibi voluntatem concilient, amoremque adiungunt, nemini ignotum esse, nisi communis sensus experis, potest. Hinc Aristoteles dicebat pulchritudinem quamvis epistola, efficacior ad commendationem, quam donum appellabat, quia gratis conigit à natura Eundem Socrates appellavit exigui temporis tyrannidem, quod forme gratia mox deflorescat. Plato naturæ prerogativam, quod paucis contingat. Theophrastus silentem fraudem quod absque verbis persuadent. Theocritus eburneum detrimentum, quod à grata quidem sit aspectu, sed multorum incommodorum causa. Carneades à δόξῃ πόρῃ βασιλείαν. i. regnum absq; satellitio, quod formosi impetrent, quicquid volunt, nulla adhibita vi. f. Pano.] In pavonis cauda Iuno Argi oculos posuisse dicitur. Ovid. in fine 1. Metamorph. § Etiam Sirenum fabula.] Ovid. 3. Artis:

Monstra maris Sirenes erant, quæ voce canora

Quaslibet admissas detinuere rates.

His sua Sisyphides auditis penè resolvit

Corpora. nam socijs illita cæra fuit.

Cicero lib. de Finibus bonorum & malorum :

O decus Argolicum, quin puppim flexis Vlysses,
Auribus ut nostros possis agnoscere cantus, &c.

Invenalis Satyra. 9. h. At Gorgonum pulchritudo.] In Hesiodi Theogonia traditur Gorgonum origo, earumq; unus est Neptuno concubitus. Gorgones enim tres traduntur, Sibeno, Euryale, & Medusa. i. Perseus.] De Perseo & Medusa talem poetæ fingunt fabulâ: Medusa una Gorgoni, cum à Neptuno in templo Minervæ stuprata esset: irata dea, ne tantum crimen inultum maneret, crines eius, quibus Neptuno placuerat, in angues vertit, dediq; ut eam aspicientes in saxa vertenterent. Hanc postea Perseus, Iouis Danaosq; filius, acceptis talaribus & falciato ense Mercurij, item scuto Palladis, Medusam unico ictu interemit. Unde Pallas, ut terribilior hostibus videretur, Gorgonis caput suo clypeo gestavit. k Vulcanum amans.] Cum Vulcanus fulmina Ioui adversus gigantes pugnanti fabricatus esset, ab eo mercedis nomine impetravit, ut sibi cum Minerva rem habere liceret. Huius ob id cubiculum clam ingressus,